

РЕШЕНИЕ

№ 5421

гр. София, 17.09.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 11.09.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4325** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 211 от ЗМВР.

Същото е образувано по жалба на Д. Д. Д., против заповед № 4332з-202 от 14.03.2018 г., издадена от началник на началник отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, [населено място], с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от една година, на основание чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 2, във вр. с чл. 197, ал. 1, т. 3, ал. 3, т. 2 във вр. с чл. 200, ал. 1, т. 11 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на адм. производствените правила, при липса на осъществен състав на нарушение и фактически основания за издаването ѝ. Претендира се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски. В съдебно заседание жалбоподателят се явява, представлява се от адв. А., която поддържа жалбата и иска да бъде отменена атакуваната заповед, претендира разноски по списък.

Ответникът – началник отдел ПП СДВР не взема отношение.

Административен съд София – град, в настоящият състав, след анализ на събраните в настоящото производство доказателства и при осъществения съдебен контрол, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице което притежава правен интерес като адресат, да обжалва заповедта, предмет на съдебен контрол, поради което като допустима, същата

следва да бъде разгледана по същество, при което се явява и основателна.

По делото се установява следното от фактическа страна:

В заповедта са изложени следните фактически основания:

На основание министерска заповед № 8121з-1416/21.11.2017 г. е извършена проверка по спазване разпоредбите и изискванията на НАРЕДБА № 8121з-776 от 29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители. Проверката приключва с докладна записка от 10.01.2018 г. от държавен инспектор в дирекция „инспекторат“ МВР, с установени констатации за допуснати нарушения по дейността на оспорващата за проверяван период. Оспорващата не е изпълнила задължения по чл. 20 от Наредбата по отношение на държавен служител, който е отработил 34 часа извънреден труд за времеви период от 22,00 часа на 24.06.2017 г. до 08,00 часа на 29.06.2017 г. На служителят не му било разяснена възможността да откаже полагането на извънреден труд; не били оформени изискуеми документи по реда на чл. 20 от Наредбата (три месеца след полагане на извънредния труд). Сочи се в заповедта, че деянието може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение, съгласно чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗМВР: „ (2) Дисциплинарните нарушения са : т. 1 (...неизпълнение на разпоредбите на този закон и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник - министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители) и т. 2 (неизпълнение служебните задължения)" от ЗМВР, за което съгласно чл. 200, ал. 1, т. 11-ал. 1: Дисциплинарно наказание „порицание" се налага за т. 11 неизпълнение на служебните задължения или на заповеди", във връзка с чл. 197, ал. 1, т. 3 - „Дисциплинарните наказания са: по т. 3 порицание" от ЗМВР, за което се налага дисциплинарно наказание „порицание" за срок от шест месеца до една година.

ДНО е приел в издадената и оспорвана заповед, че съвкупно жалбоподателят извършва повече от едно ДН и е определил дисциплинарно наказание в максимален размер „порицание за една година“ при приложение разпоредбата на 197, ал. 3, т. 2 от ЗМВР.

По делото е приложена административната преписка по водената проверка, която обхваща и извършените действия, относно дейността на ДНО във връзка с докладната записка от дирекция „инспекторат“ с предложението да се наложи дисциплинарно наказание на жалбоподателя. Доказателствата са приложени от ответника и по искане на представителя на жалбоподателя.

При така изяснената от фактическа страна обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Оспорената по делото заповед е била връчена на жалбоподателя на 28.03.2018 г., а жалбата до съда против заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е подадена до АССГ на 10.04.2018 г., в преклузивния 14 - дневен срок по чл. 149, ал.1 АПК; срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК и от лице, адресат на акта. Не се установява наличие на препятстващи съдебното производство основания по смисъла на чл. 159 от АПК. Т.е. жалбата е процесуално допустима. По съществото ѝ като прецени съгласно чл. 168, ал.1 АПК законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК: дали актът е издаден от компетентен административен

орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона, съдът прие следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – началник на отдел "Пътна полиция" при СДВР, овластен съобразно чл. 204, т.4 ЗМВР; в предвидената от закона писмена форма по чл. 59 АПК.

При издаване на заповедта, ответникът е спазил двумесечният срок по чл. 195, ал.1 ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание, който започва да тече от момента, в който дисциплинарния орган се е запознал с всички относими факти и обстоятелства и са му станали известни нарушителя и извършеното от него дисциплинарно нарушение. Датата на извеждане на д.з. от дирекция "инспекторат" 10.01.2018 г. не е датата на от която тече двумесечния срок, с оглед което оплакването в жалбата в тази посока е неоснователно. Докладната е дадена за изпълнение от 16.01.2018 г., от която дата се предполага, че е започнало производството по налагане на дисциплинарното наказание.

Съгласно чл. 206, ал.1 ЗМВР дисциплинарнонаказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. В конкретния случай, видно от данните по преписката жалбоподателят е надлежно поканен, което е основание да се приеме спазване на процедурата в дисциплинарното производство.

Не е необходимо издаването на нарочна заповед за формиране дисциплинарен състав или образуване на дисциплинарно производство.

Заповедта е издадена от компетентен орган, с оглед вида на определеното наказание „порицание” и по арг. от чл. 204, ал. 4 от ЗМВР, според която разпоредба: компетентни дисциплинарно-наказващи органи са служители на висши ръководни и ръководни длъжности – за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3, какъвто се явява началника на отдел „пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи. Същата е в предвидената от закона форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 210, ал.1 от ЗМВР, вкл. мотиви и следващ се от тях диспозитив.

Съгласно разпоредбата на чл. 194, ал. 1 от ЗМВР: Държавните служители в МВР, които са нарушили служебната дисциплина, се наказват с предвидените в този закон дисциплинарни наказания, а според ал. 2 на същата разпоредба дисциплинарни нарушения са: „...по т. 2 (неизпълнение на служебните задължения) и по т. 3 - неспазване на служебните правомощия. Според чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР дисциплинарно наказание "порицание" се налага за неизпълнение на служебни задължения или на заповеди като според ал. 2 наказанието се налага за срок от шест месеца до една година. Държавният служител се предупреждава, че при извършване на друго дисциплинарно нарушение по ал. 1 в срока на наложеното наказание ще му бъде наложено по-тежко дисциплинарно наказание от ЗМВР, където е предвидено налагане на дисциплинарно наказание.

Вмененото на оспорващата нарушение не е доказано по безспорен и категоричен начин от доказателствата по делото. По отношение на фактическите основания – ДНО, не посочва конкретни действия, от които да се прави извод за допуснато на дисциплинарно нарушение по една от двете или и двете вменени разпоредби по т.т. 1ъ и 2 на алинея втора на чл. 194 от ЗМВР. Бланкетно поднесените норми – универсално приложими при налагане на дисциплинарни наказания на служители от МВР по ЗМВР не са фактически обосновани. Безспорно е, че по отношение служителя М., са

установени часове извънреден труд; явно в сроковете по чл. 20 от НАРЕДБА № 8121з-776 от 29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители не са оформени с изискуемата заповед в определения срок. Заповед № 4332з-766/02.10.2017 г., имаща отношение към нарушението/нарушенията е издадена от началник ОПП СДВР на втори октомври 2017 г. Оспорващата фигурира в тази заповед като орган/служител по изготвяне на заповедта. Следва относимостта на действията на органа изготвил заповед в противоречие със нормативно определени срокове към действията на органа издал заповедта и този по съгласуването ѝ. В оспорваната заповед не се прави разграничение каква е персоналната дисциплинарна отговорност на жалбоподателя – дали по чл. 194, ал. 2, т. 1 или т. 2 от ЗМВР. В конкретния случай, обстоятелствата, относно фактите, в какво точно се изразява неизпълнение на разпоредбите на ЗМВР, подзаконовите актове в изпълнение разпоредбите на закона са описателно поднесени без корелация с правна норма. Не се установява, а и не се сочи кои са служебните задължения на оспорващата, които тя е нарушила – при изготвяне месечни графици за работа; при неотчитане на равномерна натовареност на служителите; при несвоевременно докладване или оформяне на заповеди за положен извънреден труд. Формалното изписване на правни норми, включващо няколко правни разпоредби, без мотивиране необходимостта от ангажиране на ДНО на наказваното лице, по която и да е от нормите водят до допуснато СПН при издаване на оспорваната заповед.

От тези установени обстоятелства съдът намира, че органът, на когото е указана доказателствената тежест, не се доказва конкретно неизпълнение на задължения от жалбоподателя или какво е нарушението на служебната дисциплина, кумулаторно обвързано с неизпълнение на служебни задължения.

Освен изложеното, съдът намира, че са допуснати и съществени нарушения на адм. – производствените правила, което е довело и до нарушенията на материалния закон. На първо място, напълно формално са изложени мотиви по отношение на мотивите за тежестта на нарушението, формата на вината и цялостното поведение на служителя като не става ясно, положителна или отрицателна е оценката за дейността му като просто са посочени наложените наказания и връчените награди. Липсват изложени каквито и да било съображения защо наказанието е наложено над минимума от шест месеца, а именно – в размер на една година. Няма правна, както и фактическа обосновка за приложимостта на разпоредбата на чл. 197, ал. 3, т. 2 от ЗМВР. От описаната в заповедта фактическа обстановка не се установява безспорно дали и кое нарушение представлява неизпълнение на служебни задължения, въведени със специфичната длъжностна характеристика, или неизпълнение на закон подзаконов нормативен акт. Нарушението е неправилно конкретизирано – не е изяснено какво е нарушението по т. 1 от чл. 194, ал. 2 – нормативен акт, подзаконов нормативен акт, вътрешноведомствен или заповед на вищестоящ орган; по т. 2 – кое е служебното задължение, вменено на оспорващата по специфичната длъжностна характеристика.

Незаконосъобразността на заповедта се добавя и несъобразяване с изискванията на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР - при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание да се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. В заповедта бланкетно са посочени

награждаванията на жалбоподателя и наказанията му, без споменаване на вина, с което съдът намира, че не са изпълнение изискванията на посочената разпоредба за мотивиране, защо е наложено това наказание и виновно ли е деянието на жалбоподателя.

По изложените съображения, оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на административно производствените правила и на материалния закон, поради което следва да бъде отменена.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, СДВР следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски в общ размер на 510 (петстотин и тридесет) лева, от които 10 лв. платена държавна такса; 500 лв. платено адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна защита и съдействие. Предвид изложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Д. Д. Д., заповед № 4332з-202 от 14.03.2018 г., издадена от началник на началник отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на, с адрес: [населено място], [населено място], [улица] сума в размер на 510 (петстотин и десет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на оспорване в 14-дневен срок от връчването му на страните пред ВАС.

Съдия: